

[Industriministeren]

flydelse i virksomheden. Dette er den gældende retstilstand, og dette er ikke tilfredsstillende.«

Man siger videre:

»Et sådant hidtil uproblematisk investeringsmønster vil efter lovforslaget i vidt omfang blive forbudt i fremtiden, fordi man lægger op til, at pensionskasser og forsikringsselskaber, selv om de optræder helt uafhængigt af hinanden, aldrig tilsammen må eje flere aktier i et selskab, end én kasse eller ét forsikringsselskab lovligt måtte eje.«

Det er sagen i en nøddeskal. Således som § 6, stk. 2, er formuleret i lovforslaget, skal flere selskabers indflydelse altid bedømmes samlet, også i de tilfælde, hvor det beror på utilsigtede tilfældigheder, at flere selskaber har mulighed for samlet at udøve en bestemmende indflydelse.

Baggrunden er, at lovforslaget ønsker at skabe en klar retstilstand, og den går ud på, at forsikringsselskaber kun kan have dominerende indflydelse i en erhvervsvirksomhed gennem et kapitalformidlingsselskab. Det er netop den måde, hvorpå lovforslaget søger at skabe balance mellem ønsket om øgede investeringer og kravet om, at selskaberne kun må drive forsikringsvirksomhed og ikke erhvervsvirksomhed.

Hr. Svend Heiselberg spurgte, om banker og sparekasser har samme stilling som pensionskasser og livsforsikringsselskaber. Ja, i den retning, at der er intet, der forhindrer banker og sparekasser i at investere i kapitalformidlingsselskaber, og det har de allerede gjort. De har oven i købet været med til at oprette dem. RB-Invest f.eks. er oprettet af regionalbankerne, og Danventureinvest er etableret af sparekasserne. De er altså med, men med mindre poster i disse selskaber.

Fru Lilli Gyldenkildes bemærkninger og også hr. Ivar Nørgaards supplerende bemærkninger til ordførerens tale her giver mig anledning til et par enkelte betragtninger.

Skattelovgivningen i dag forhindrer i vidt omfang private investorer i at købe aktier. En privat aktieejer kan have meget svært ved at beholde de aktier, vedkommende i dag besidder. Formueskatten beregnes af aktierens værdi, og denne værdi fastsættes jo for de børsnoteredes vedkommende på børsen og for de ikke-børsnoterede af ligningsrådet. Denne værdi er stærkt stigende med inflationen, og det betyder ofte, at formueskatten

kan overstige aktieudbyttet efter indkomstskat. Man skal jo også betale indkomstskat af det afkast, man har på aktien, og desuden skal man betale 2,2 pct. af den ofte meget høje værdi, som disse aktier har fået i forhold til det afkast, man får. Og sådanne aktionærer kan som regel ikke deltage i aktieudvidelser. De må simpelt hen give afkald og sige: vi kan ikke deltage. Så sælger de deres aktieret, og de må også ofte afhænde deres aktier for overhovedet at kunne betale formueskat. Det samme gælder i og for sig lønmodtagere, som kun har rådighed over restlønnen efter skat, og som derfor har vanskeligt ved individuelt at erhverve aktier. Modsat har lønmodtagere ret til at afholde bidrag til kapitalpensionsordninger, pensionskasseordninger og livsforsikringer og kan fratække disse udgifter i indkomsten, og det vil i virkeligheden sige, at disse selskaber, som opererer på dette felt, er i stand til at disponere over ca. 15 pct. af, hvad lønmodtagerne tjener, i det tilfælde, at alle går ind for at forsikre sig til alderdommen.

Der sker derfor en kapitaldannelse i kollektive pensionskasser og livsforsikringsselskaber, og det forekommer regeringen helt naturligt, at en større del af pensionskapitalerne kanaliseres ud i erhvervslivet. Det skyldes, hr. Ivar Nørgaard, at vi har fået en ændret opsparingsstruktur, og det er sket inden for de sidste 5, 6, 7, 8 år. Det er naturligt, at vi nu søger at kanalisere en del af disse midler over i erhvervslivet.

Fru Lilli Gyldenkilde spurgte, om regeringen havde overvejet forholdet til ATP og LD, og det har vi. Vi har nøje overvejet reglerne i ATP-loven under udarbejdelsen af de ændrede placeringsregler for livsforsikringsselskaber og pensionskasser, og selv om der i dag er en betydelig parallelitet mellem anbringelsesreglerne for livsforsikringsselskaber og pensionskasser på den ene side og ATP/LD på den anden side, har vi ikke fundet behov for at indføre et tilsvarende erhvervsforbud, som vi har for pensionskasser og livsforsikringsselskaber, ligesom vi heller ikke har fundet behov for at ændre i den øvrige ATP/LD-lovgivning.

Hr. Lawaetz mente, at vort forslag var en fortsættelse af den socialdemokratiske politik, og denne påstand har jeg allerede besvaret med de bemærkninger, jeg har fremført. Det er korrekt, at livsforsikringsselskaber og